

MARIANA MICHALSKÁ
CESTA DO NEZNÁMA

VYDALO MEA2000 s. r. o.
© Všetky autorské práva sú vyhradené.
ISBN 978-80-560-0466-1

Mariana Michalská

CESTA DO NEZNÁMA

Technická spolupráca: Hrbatá Eva, Ličko Michal

Edícia: MEA 2000 o. z. - Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Rok vydania: 2023

© Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-560-0466-1

Motto:

Každý má svoj osud napísaný v knihe života. Je však len na ňom, či sa mu podriadi alebo si napíše vlastný.

Autorka

„Ty špina jedna!!! Čo si robila celý deň, keď ma večer nečakáš s teplým žrádlom, ako sa na poriadnu ženu patrí?! Ved' t'a ja naučím, ty štetka špinavá!!!“

Tieto a podobné slová sa ozývali takmer denne spoza dverí detskej izby, kde sa sotva štrnásť ročný Martin schovával. Otec chodil domov takýto opitý z roboty posledné dva roky. Keby len bol opitý, ešte by sa dalo. Ale zlosť si potom vybíjal na zúboženej mame a na ňom, keď sa mu včas nestratil z očí. Mama však nemala šancu zmiznúť. Spomínal si na časy, keď bolo všetko inak. Otec pracoval ako stavebný inžinier a mama ako vedúca obchodného centra. Všetko sa zmenilo pred dvoma rokmi, keď firma, v ktorej otec pracoval, skrachovala a našiel si prácu ako robotník. Nedokázal sa cez to preniesť a začal piť s partiou kamarátov z nového zamestnania. Bolo to hrozné a zo dňa na deň ešte horšie. Mama musel z práce odísť, pretože vďaka otcovi už nemala na tele jedno svetlé miesto a nemocničná pohotovosť sa stávala jej druhým domovom. Z neho si spolužiaci spočiatku uťahovali, že nechodí na telesnú v škole, ale keď ho raz zo srandy zdrapili a nasilu vyzliekli, prestali sa smiať. Aj učitelia. Policajti, ktorých privolávali susedia k domácejmu násiliu, nezmohli nič a po ich odchode sa ešte viac na nich vyvršil.

Mamu raz tak zmlátil do bezvedomia, že takmer zomrela a len čírou náhodou dokázal zavolať záchranku, ktorá ju odviezla do nemocnice, kde ju znovu postavili na nohy, aby bolo o pár dní znova všetko pri starom... .

Tento krát to však bolo také strašné ako nikdy pred tým. Počul, ako otec mláti mamu a hádže ňou o nábytok v kuchyni. Stoličky lietali a rozbíjali sa o stenu a mal podozrenie, že aj o mamu, pretože plakala a kričala o pomoc. Už to nedokázal počúvať a potichu odchýlil dvere na izbe. Naskytol sa mu hrozný pohľad. Všade bolo plno riadu a triesok a z mamy kvapkala krv. Práve ju ťahal za tie krásne havranie vlasy, ktoré tak miloval od detstva, celou kuchyňou.

„Otec, prestaň!“ - zvriskol som ani neviem ako.

Až sa sám čudoval, že to vôbec vyslovil. Ale trhalo mi srdce pri pohľade na ženu, ktorá mu dala život, a ktorej teraz tento tyran ubližoval a vybíjal si na nej svoju zlosť a nemohúcnosť.

Otec sa na sekundu zastavil. Bol prekvapený, že mu niekto odporuje. Otočil sa na syna s očami podliatymi krvou.

„Ty sa čo ozývaš, bastard smradľavý!?“ - zrúkol ako nepríčetný.

Až teraz si všimol veľký mäsiarsky nôž, ktorý zvieral v pravej ruke tak silno, až mu zbeleli hánky.

Kvapkala z neho krv. Zbadal prečo. Mama mala tržné, ale aj bodno-rezné rany takmer po celom tele. Bol len zázrak, že ešte stále žila. Srdce mu zvierala bolesť a strach o matkin život.

„Pusti ju!“ - povedal syn pevným hlasom.

Odrazu sa prestal tohto barbara báť.

„Pusti ju, lebo ti ja ukážem, kto som!“

Otec sa hrôzostrašne zarehotal, až Martinovi stuhla krv v žilách:

„A ako mi chce taký holobriadok ako ty v tom zabrániť?!“

Martin sa pomalým krokom približoval k otcovi, ktorý však stále držal matku za vlasy jednou rukou a v druhej nôž. Matka už nekričala. Z hrôzou si uvedomil, že z nej vyprcháva život, pretože ho sledovala sklenými očami.

„Odhod' ten nôž a pusti mamu!“ - zopakoval so sykotom v hlase.

Nasledujúce okamihy sa udiali veľmi rýchlo. Otec zdvihol nôž a zo strašným úškl'abkom v tvári dokončil svoje dielo, podrezal matke hrdlo!

„Neeeeeeee!“ - zvrieskol Martin z celého hrdla.

Matkino telo šmaril k nohám syna.

„Teraz si na rade ty, ty smrad skurvený! Pôjdeš za svoju nepodarenou materou!“ - zasyčal a chcel sa vrhnúť na syna, keď vtom sa rozkopli dvere a stála v nich polícia, ktorú zalarmovali vystrašení susedia.

„Odhod’te zbraň a ruky za hlavu!“ - zreval policajt s pištoľou v ruke na prekvapeného otca.

„Povedal som odhod’te zbraň a ruky za hlavu, lebo budem strieľať!!!“

„Vy kurvy prašivé!“ - zvriskol otec a chcel zaútočiť na policajta. Ten bol však obratnejší a strelil mužovi do ruky s nožom, ktorý ten bleskovo pustil.

„Jozef Chovanec, zatýkam vás za domáce násilie, úkladnú vraždu svojej ženy a pokus o vraždu syna! Pôjdete s nami!“ - povedal policajt a vzápätí otca s putami na rukách vyviedol von.

Do miestnosti vstúpil druhý, trošku starší ako ten predošlý a kvokol si k chlapcovi, ktorý už sedel na zemi vedľa matkinho chladnúceho a dotýraného tela.

„Si v poriadku?“ - opýtal sa starostlivo.

Martin sa triasol ako osika na celom tele. Až teraz to na neho celé doľahlo. Matkina smrť ho úplne zložila.

„Prečo sa toto muselo stať? Prečo?“ - zašepkal s očami plnými slz a naposledy hladil matkine krásne, teraz už krvou podmäčané vlasy.

Starší policajt pozeral na tú hrôzu, čo sa tu dnes odohrala. Sám premýšľal, či sa tomu nedalo zabrániť.

Či nemohli matka so synom od neho ujsť alebo či nemohli policajti zasiahnuť skôr, aby to nedošlo až do tohto konca.

„Neviem, synak.“ - povedal napokon smutným hlasom.

„Pod', pôjdeme odtiaľto preč!“

Pomohol chlapcovi vstať a pomaly ho viedol k čakajúcej sanitke.

Martin sa naposledy pozrel na mamu, ktorej nedokázal pomôcť a potom sa nechal odvieť policajným dôstojníkom.

Život v detskom domove nebol až taký hrozný, ako si sprvoti myslel. Rozhodne bol lepší ako to peklo, ktorým doma prechádzal. Vrátil sa tam len raz po nejaké šatstvo a osobné veci so sociálnou pracovníčkou, ktorá odprevadila do domova. Našiel si tam zopár kamarátov, ktorí mali podobný, aj keď nie až taký strašný osud, ako mal on. Obzvlášť sa skamarátil s útlým utiahnutým dievčaťom, ktoré tam umiestnili po tragickej smrti rodičov. Volala sa Kamila a bolo o dva roky mladšia ako Martin. Všímol si ju hneď na druhý deň po svojom príchode. Sedela bokom od ostatných a čítala nejakú knihu.

„Ahoj.“ - pozdravil ju.

Dievča sa sprvoti tvárilo, že sa ho to netýka, potom však predsa len zdvihla oči na chlapca oproti nej. Všimol si, že ich má farby nevädze a lemujú ich obrovské sýto čierne riasy siahajúce k obočiu.

„Ahoj.“ - odzdravilo a vrátilo sa k čítaniu.

„Ako sa máš?“ - otravoval ju ďalej.

Dievča z nevôľou položilo knihu na kolená a zahľadelo sa na chalana.

„Potrebuješ niečo alebo máš len potrebu ma vyrušovať, keď o to nestojím?“

Martin zostal zaskočený z jej reakcie, ale osmelil sa:

„Nechcel som otravovať, len som sa chcel opýtať čo to čítaš, keď si taká zaujatá, že nevnímaš okolie.“

„Román „Domov“ od Jany Kriakovej.“ - odvetila.

Pri slove „Domov“ ho zamrazilo. Pred očami mu prebehli nedávne udalosti a viditeľne zbledol.

„Stalo sa niečo?“ - spýtala sa, strčila záložku do knihy a chytila ho za ruku.

„Nie je ti dobre?“

Chlapec striasol zo seba spomienky a pomaly sa vracal do reality:

„Prepáč, nie, to je v poriadku. O čom je?“

Kamila vstala a položila knihu na stoličku.

„O sirote, ktorá po dlhej strastiplnej ceste nájde vytúžený domov.“ - dodala.

Domov. Jedno slovo s rôznymi významami. Pre každého iného je to oáza pokoja a lásky, pre iného utrpenie a strach o vlastný život.

„Si naozaj nejaký zvláštny. Nechceš mi povedať čo s tebou je?“ - spýtala sa už trochu jemnejšie.

„Nie, ešte nie....“ - potriasol hlavou - „Možno raz...“

Nenaliehala. Vedela, že nenastal vhodný čas na spoveď. Aj keby sa mu uľavilo... . Ale zo svojej skúsenosti vedela aj to, že kým sám človek nechce, nikto ho neprinúti.

„Oki.“ - odkašľala si, aby znovu zaujala jeho pozornosť.

„Nepôjdeme sa prejsť do parku?“

„Môžeme, asi to aj potrebujem.“ - zašomral a vykročil s novou kamarátkou do dverí smerujúcich do zámockého parku.

Detský domov sa nachádzal v starom kaštieli, ktorý mesto odkúpilo a prerobilo na detský domov. Domáci to len uvítali.

Stavenie tam „strašilo“ opustené už niekoľko rokov a potom, ako z časti vyhorelo, už oň nik nejavil záujem. Takto sa aspoň využilo na dobrú vec.

Dni ubiehali a jedného dňa došli do domova starší manželia, ktorí nemohli mať deti, aby si nejaké adoptovali. Martin si hneď pomyslel na Kamilu. Na jeho prekvapenie ich záujem sa upriamili na neho.

„Nie sme už najmladší,“ - povedali - „a naše hospodárstvo je dosť veľké. Dievča by nám veľmi nepomohlo.“

A tak sa Martin len veľmi nerád lúčil so svojou kamarátkou.

„Budem ti písať.“ - zašepkal, keď sa v slzách lúčili.

Naposledy sa objali a chlapec nastúpil do pristaveného taxíka. Sotva si stihli zamávať a auto vyštartovalo. Martin letargicky sledoval cez okno krajinu okolo. Na jednej strane dúfal, že v domove neostane do konca života, na druhej si však myslel, že keď odtiaľto odíde, tak len s Kamilou. V duchu sa zasmial, keď si spomenul na poznámky svojej nebohej mamky, na margo dnešnej mládeže vždy, keď sa spolu niekam vybrali a postretávali „oblizujúce sa“ páriky:

„Ach tá dnešná mládež. Vôbec sa neskrývajú. Je im jedno, či ich niekto pri niečom vidí. My sme sa skrývali všade kde sa len dalo, aby nás rodičia nevymákli. A týmto je všetko jedno. Stále sú to len deti. A detské lásky vyprchajú ako sneh na jar...“

Vtedy tomu nerozumel. Vlastne ani dnes veľmi nie.

Ale pubertálny vek naberal na obrátkach a s úžasom zistil, že sa začína obzerať po dievčatách aj on.

„Neboj sa, u nás ti bude dobre.“ - ozval sa z predného sedadla hlas budúceho otca, ktorý si všimol, aký je zamyslený.

Martin len neprítomne prikývol a ďalej sledoval krajinu za oknom. Vlastne si až teraz uvedomil, že vôbec nevie, kam to ide. Navzdory všetkým pravidlám adopcie, nebol ani raz v novom domove. Mal tam s nimi nejaký čas byť, aby si vyskúšal, či sa mu tam bude páčiť. Adoptívni rodičia však mali dlhé sedenie s kurátorkou a riaditeľkou domova, a keď skončili, prišli mu oznámiť, že je natrvalo adoptovaný. Len tak. Aj keď nevyzerali na nejakých tyranov. Odhadoval ich tak okolo päťdesiatky.

„Mama“ bola dobráckeho výzoru, s blond vlasmi po pleciah a paličkou v ľavej ruke. Všimol si, že napádala na ľavú nohu, ale nevyzvedal prečo.

„Otec“ bol vyšší elegantný pán v obleku a klobúkom. Upravené ruky a fičúrske fúzičky dali tušiť, že je to nejaký „zazobanec.“ Ale čo z toho, keď to najdôležitejšie v ich živote chýbalo, detský smiech, ktorý by sa rozliehal po dome a záhrade... . Bohužiaľ, človek nemôže mať všetko... .

„Nie si hladný?“ - vytrhol ho znova „otcov“ hlas.